

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: N.D.Ch.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, *zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno*, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, datované dne 14. 1. 2016 a postoupené zdejšímu soudu dne 11. 5. 2016,

t a k t o :

I. Žalovaný je povinen vydat rozhodnutí o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty, podané dne 27. 8. 2015 na Velvyslanectví České republiky v Hanoji, do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 10.228,- Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Marka Sedláka do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Podmínky pobytu cizince na území České republiky jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon č. 326/1999 Sb.*“ nebo „*zákon o pobytu cizinců*“).

Cizinec může pobývat na našem území přechodně mimo jiné na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Jedním z druhů povolení k dlouhodobému pobytu je zaměstnanecká karta (§ 42g zákona o pobytu cizinců). Žádost o vydání zaměstnanecké karty se podle § 42g odst. 5 věty první zákona o pobytu cizinců podává na zastupitelském úřadu.

V přezkoumávané věci je spor zejména o to, zda bylo (podle žalobce) nebo nebylo (podle žalovaného správního orgánu) zahájeno řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty.

II. Žaloba

V žalobě se namítá, že žalobce usiluje o podání žádosti o zaměstnaneckou kartu. Podle informací zveřejněných na webu Velvyslanectví ČR v Hanoji je pro podání žádosti o dlouhodobý pobyt třeba se předem zaregistrovat na webové stránce <https://visapoint.eu>. Žalobci a jeho zaměstnavateli se na uvedené webové stránce v tzv. systému Visapoint nedaří provést registraci, kdy při každém pokusu o registraci se vždy objeví pouze informace, že všechny termíny jsou již obsazeny. Proto se žalobce na základě právního názoru, že registrace v tzv. systému Visapoint není zákonnou podmínkou pro zahájení řízení, rozhodl svoji žádost o zaměstnaneckou kartu osobně podat na Velvyslanectví ČR bez registrace v tzv. systému Visapoint (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, čj. 7 Azs 282/2014-48). Jak vyplývá z výtisku úředních hodin pro veřejnost z webových stránek Ministerstva zahraničních věcí, jsou pro podání žádosti o dlouhodobý pobyt určeny úřední hodiny od 9 do 12 hodin v pondělí s tím, že tyto úřední hodiny jsou určeny pouze pro žadatele, kteří si sjednali schůzku prostřednictvím tzv. systému Visapoint. Z výtisku úředních hodin dále vyplývá, že pro žadatele o zaměstnaneckou kartu, kteří nemají registraci v tzv. systému Visapoint, žádné úřední hodiny výslovně určeny nejsou, ačkoli, jak judikoval Nejvyšší správní soud, registrace v tzv. systému Visapoint není zákonnou podmínkou pro podání žádosti.

Žalobce se proto rozhodl svoji žádost podat v úředních hodinách stanovených pro veřejnost, avšak bez registrace v systému Visapoint. Když se žalobce dostavil na zastupitelský úřad spolu se svou zástupkyní a dalšími žadateli, kteří se rozhodli pro stejný postup, bylo jim po kontrole jejich žádostí sděleno, že žádost o zaměstnaneckou kartu je možno podat pouze v pondělí na základě registrace v tzv. systému Visapoint a přijetí jejich žádostí bez registrace v tzv. systému Visapoint bylo pracovníky zastupitelského úřadu odmítnuto. Žalobce a další žadatelé si vzápětí na uvedené jednání pracovníků zastupitelského úřadu, kdy v úředních hodinách pro veřejnost odmítli přijmout jeho žádost o zaměstnaneckou kartu bez registrace v tzv. systému Visapoint, podali stížnost na uvedené jednání, kdy spolu se stížností podali i svoji žádost o zaměstnaneckou kartu. Ze strany pracovníků zastupitelského úřadu recepce bylo přijetí žádosti o zaměstnaneckou kartu podmíněno tím, že bude podána společně se stížností jako příloha stížnosti. Přijetím žalobcovy žádosti o zaměstnaneckou kartu zastupitelským úřadem, podané společně se stížností na nezákonný postup, bylo zahájeno řízení ve věci žádosti o zaměstnaneckou kartu. Tento svůj názor opírá žalobce o § 37 odst. 1 a 6 a § 44 odst. 1 správního řádu. Z žalobcova postupu, zejména z obsahu podané stížnosti, je zřejmé, že jeho skutečným úmyslem bylo podání žádosti o zaměstnaneckou kartu a že tuto žádost (byť z donucení společně se stížností) osobně doručil na místně příslušný zastupitelský úřad. Názor žalobce má oporu i ve výše zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu.

Žalovaný v řízení neprovedl žádný úkon a Zastupitelský úřad ČR v Hanoji právnímu zástupci žalobce poštou vrátil originál žádosti o zaměstnaneckou kartu. Vzhledem k výše uvedenému je zřejmé, že žalovanému marně uplynula lhůta 60 dnů k vydání rozhodnutí o žádosti. Žalobce proto podal návrh na provedení opatření proti nečinnosti ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. Tomuto návrhu Komise usnesením ze dne 5. 1. 2016, čj. MV-183379-2/SO-2015, nevyhověla.

Pasivní legitimací žalovaného žalobce dovozuje z § 165 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., podle kterého Ministerstvo vnitra rozhoduje o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. To znamená, že z hlediska správního řízení nese odpovědnost za řízení jako celek, a to od podání žádosti o zaměstnaneckou kartu až do vyřízení. To vyplývá i z § 37 odst. 1 a 6 správního řádu, podle kterého je podání úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu (tedy vůči orgánu, do jehož věcné působnosti spadá provedení řízení, a je učiněno dnem, kdy tomuto orgánu došlo). Žalobce z opatrnosti zdůrazňuje, že na odpovědnost za nečinnost žalovaného nemá žádný vliv případné nezákonné nakládání se žádostí ze strany Ministerstva zahraničních věcí, popřípadě Zastupitelského úřadu ČR v Hanoji. To je možno dovodit z § 42g odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb. První věta tohoto ustanovení určuje slovy „na zastupitelském úřadu“ pouze místo, kde k podání žádosti má dojít, nikoli, že se žádost podává zastupitelskému úřadu jako orgánu, který vede řízení. Tím je, jak bylo výše uvedeno, 1. žalovaný. Zastupitelský úřad je zde vymezen pouze jako podací místo, nikoli jako orgán věcně příslušný k provedení správního řízení. Pro srovnání, druhá věta uvedeného ustanovení použitím 3. pádu „ministerstvu“ určuje nejen místo, kde žádost podává, ale deklaruje Ministerstvo vnitra rovněž jako orgán, který je za přijetí žádosti a provedení řízení odpovědný v rámci své věcné působnosti vymezené v § 165 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb. Ministerstvo zahraničních věcí tedy nevede ve věci žádosti o zaměstnaneckou kartu správní řízení, je však v § 42g odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb. zákonem určeno jakožto podací místo, a to prostřednictvím svého pracoviště - zastupitelského úřadu. Je proto za nezákonný zásah v podobě „vrácení žádosti“ odpovědné z důvodu porušení předpisů upravujících archivní a spisovou službu. Vykonává tedy činnost podatelny. Porušení povinnosti na úseku archivní a spisové služby nemá žádný vliv na fakt, že bylo zahájeno řízení a probíhá podle správního řádu a zákona č. 326/1999 Sb.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Ministerstvo vnitra se k žalobě písemně vyjádřilo tak, že v daném případě zastupitelský úřad podle § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců stanovil povinnost předem si sjednat termín podání žádosti, a proto správní orgán považuje za správné, že splnění této povinnosti vyžadoval. Ostatně nevyžadovat v jednotlivých případech splnění obecně stanovené povinnosti by podle názoru správního orgánu představovalo porušení zásady stanovené v § 7 odst. 1 správního řádu, že dotčené osoby mají při uplatňování svých procesních práv rovné postavení.

Podle názoru správního orgánu k podání žádosti dne 27. 8. 2015 v žádném případě dojít nemohlo, a to z následujících důvodů:

- Podle § 169 odst. 16 zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu (tedy i o zaměstnaneckou kartu) osobně.

- Podle § 37 odst. 1 věty první správního řádu je podání úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu. Osobní podání žádosti pak spočívá v tom, že podatel takový úkon činí přímo svým osobním jednáním se správním orgánem.

- Takovému úkonu osoby, která projevuje vůli svou žádost podat, musí nutně odpovídat úkon správního orgánu spočívající v převzetí podávané žádosti. Pokud zákon stanoví, že určitou žádost může žadatel podat výhradně osobně, je nezbytné, aby bylo z pozice správního orgánu rovněž jednáno osobně. Osobní podání žádosti spočívá na jedné straně v jejím předání cizincem a na druhé straně v úkonu správního orgánu, kterým je její přijetí (skutečnost, že je přijetí žádosti samostatným úkonem lze dovodit mj. i ze znění zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého se tento úkon v mnoha případech samostatně zpoplatňuje). Podle § 15 odst. 2 správního řádu „*úkony správního orgánu v řízení provádějí úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu*“.

- Ke splnění povinnosti podat žádost osobně nemůže být dostatečné, aby žadatel jednal u správního orgánu s jinou osobou, nežli s osobou úřední, a to jednak z toho důvodu, že zákon nepřipouští, aby za správní orgán jednala jiná než oprávněná úřední osoba, a také z praktického důvodu, že pouze úřední osoba, která za správní orgán v konkrétní věci jedná, je oprávněna zkontrolovat totožnost osoby, která tvrdí, že osobně podává svou žádost. Pouze kontrolou totožnosti lze ověřit, že je splněna povinnost podat žádost osobně. V tomto konkrétním případě, kdy byla žádost o vydání zaměstnanecké karty podána pracovníkům recepcy současně se stížností na postup pracovníků zastupitelského úřadu, nelze souhlasit s názorem, že byla žádost osobně podána, protože na straně správního orgánu nejednala, a to z hlediska žalobce nutně zcela zjevně, žádná oprávněná úřední osoba. Závěr, podle kterého by bylo možno osobní podání žádosti učinit u kteréhokoli zaměstnance správního orgánu, ať už by bylo jeho pracovní zařazení a zaměření jakékoli, by byl podle názoru správního orgánu nepřijatelný pro svůj rozpor s citovaným § 15 odst. 2 správního řádu.

Argumentaci použitou v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, čj. 7 Azs 282/2014-48, považuje správní orgán v tomto případě za bezpředmětnou. Ve věci, již tam Nejvyšší správní soud posoudil, byla splněna zákonem stanovená povinnost osobně podat žádost o pobytové oprávnění, protože žadatelka (její zákonný zástupce) skutečně osobně jednal se správním orgánem, byť pro daný typ žádosti neměl registrován termín podání žádosti. Ve věci, v níž je nyní podávána žaloba, nebyla žádost podána osobně, přestože zákon povinnost podat žádost osobně výslovně stanoví. Podle názoru správního orgánu tedy žádost v tomto konkrétním případě nebyla podána osobně, a proto je nutno na ni pohlížet jako na nepodanou.

Správní orgán zastává názor, že Ministerstvo vnitra není správním orgánem příslušným pro přijetí žádosti, která má být cizincem podána zastupitelskému úřadu. Odpovědnost za přijetí žádosti a její následné postoupení Ministerstvu vnitra nese zastupitelský úřad. Případná pochybení zastupitelského úřadu je třeba řešit s tímto správním orgánem, případně cestou orgánu jemu nadřízeného, tedy Ministerstva zahraničních věcí. Ministerstvo vnitra, pokud jde o žádosti o pobytová oprávnění podávané v zahraničí, je příslušné pouze k rozhodnutí o nich [§ 165 písm. j) a n) zákona o pobytu cizinců]. Nelze tedy na Ministerstvo vnitra faktickým doručením žádosti, jejíž přijetí bylo odmítnuto zastupitelským úřadem, přenášet odpovědnost za její přijetí. Nepřijal-li zastupitelský úřad

žádost jmenovaného a nepostoupil-li ji Ministerstvu vnitra k rozhodnutí, nemůže o ní ministerstvo vést řízení jako o žádosti, která byla podána zastupitelskému úřadu. V případě žádosti o vydání zaměstnanecké karty je Ministerstvo vnitra správním orgánem příslušným k přijetí této žádosti, jestliže je tato podávána na území. Podmínky, za nichž lze podat tuto žádost Ministerstvu vnitra na území, stanoví § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 169 odst. 14 tohoto zákona nadto stanoví povinnost podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu (včetně žádosti o zaměstnaneckou kartu) osobně. Správní orgán k záležitosti podání žádosti jmenovaného na Zastupitelském úřadě v Hanoji o vydání zaměstnanecké karty k povolení výkonu povolání uvádí, že tato se nedostala řádným způsobem do dispozice žalovaného Ministerstva vnitra. Žalovaný tedy nemůže být odpovědný za žalovanou nečinnost.

Podle názoru žalovaného správní orgán nemohl být nečinný, neboť řízení, jehož se žalobou namítaná nečinnost týká, nebylo vůbec zahájeno.

IV. Dosavadní postup

Dne 12. 12. 2014 Velvyslanectví České republiky v Hanoji oznámilo, že k podání jakékoli žádosti o dlouhodobé vízum (vízum k pobytu nad 90 dnů) nebo povolení k pobytu v ČR (dlouhodobý nebo trvalý pobyt) je třeba se předem registrovat na webové stránce <https://visapoint.eu>. Internetová registrace termínu podání žádosti prostřednictvím systému visapoint je bezplatná. Registraci je možno provést na 30 dnů dopředu. K provedení registrace musí žadatel mít funkční e-mailovou adresu, na kterou jsou zasílány kódy pro potvrzení registrace a její případné zrušení. ZÚ nepřijme žádost cizince, který se v určeném termínu dostaví k podání, ale ve skutečnosti žádá o jiný typ pobytového oprávnění, než uvedl při registraci v systému (viz http://www.mzv.cz/hanoi/cz/viza_a_konzularni_informace/viza_dlo_uhodoba/visapoint.html).

Dne 14. 8. 2015 Velvyslanectví České republiky v Hanoji oznámilo, že od 17. 8. 2015 budou v návaznosti na úpravy v systému Visapoint provedeny změny v rozvržení úředních hodin zastupitelského úřadu pro veřejnost. Z následujících informací je zřejmé, že úřední hodiny pro žádosti o povolení k dlouhodobému a trvalému pobytu byly stanoveny na pondělí od 9.00 do 12.00 hod. s tím, že jsou určeny pouze pro žadatele, kteří si sjednali schůzku prostřednictvím Visapoint (viz http://www.mzv.cz/hanoi/cz/viza_a_konzularni_informace/ure_dni_hodiny.html).

Ve stížnosti podle § 175 správního řádu datované a přijaté dne 27. 8. 2015 žalobce uvedl, že dne 27. 8. 2015 osobně na Zastupitelském úřadě ČR v Hanoji podal žádost o vydání zaměstnanecké karty na území ČR. Po převzetí žádosti pracovníkem Zastupitelského úřadu ČR v Hanoji byla žádost žadateli vrácena. Pracovník vrátil žádost žadateli, přestože žadatel na podání a vyřízení žádosti trval. Na tento postup tímto žadatel osobně podává stížnost, k níž přikládá žádost o vydání zaměstnanecké karty s náležitostmi tak, jak mu byla vrácena.

Ve vyrozumění o vyřízení stížnosti ze dne 23. 10. 2015, čj. 1697/2015-HANOI-II, Mgr. Olga Chojnacka, Ph.D., vedoucí konzulárního oddělení Velvyslanectví České republiky v Hanoji, uvedla, že stěžovatel se dne 27. 8. 2015 v odpoledních hodinách dostavil na Velvyslanectví ČR v Hanoji za účelem podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty na

území ČR. Vzhledem k tomu, že se žadatel dostavil v čase, který je vyhrazen pro jiné úřední úkony a nikoliv v úředních hodinách vyčleněných pro podání žádostí o dlouhodobé/trvalé pobyty, nebyla jeho žádost přijata. Žadatel byl pracovníkem konzulárního úseku poučen o úředních hodinách na Zastupitelském úřadě v Hanoji a správné rezervaci v systému Visapoint. Vzhledem k uvedenému neshledalo Velvyslanectví ČR v Hanoji předloženou stížnost jako důvodnou a zasílá zpět originály příloh, které byly ke stížnosti přiloženy.

V usnesení ze dne 5. 1. 2016, čj. MV-183379-2/SO-2015, jímž nebylo vyhověno návrhu žalobce na provedení opatření proti nečinnosti správního orgánu, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců uvedla, že bylo provedeno šetření v dostupných elektronických evidencích, přičemž bylo zjištěno, že k žalobci není vedeno žádné řízení o pobytu. Vzhledem ke skutečnosti, že není vedeno žádné řízení o pobytu, je vydání opatření proti nečinnosti bezpředmětné.

V. Jednání před soudem

Z účasti na jednání před soudem dne 14. 9. 2016 se omluvili jak zástupce žalobce, tak žalovaný správní orgán. Jelikož nevyšly najevo jiné indicie, vychází soud z toho, že o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty není nadále rozhodnuto. Zástupce žalobce dostatečně konkrétně neobjasnil, jaká další tvrzení mají být prokázána ostatními navrhanými důkazy, a proto soud rozhodl, že důkazy výsledkem žalobce, spisem vedeným Zastupitelským úřadem ČR v Hanoji ke stížnosti žalobce a výsledkem vedoucí konzulárního oddělení Velvyslanectví České republiky v Hanoji Mgr. Olgy Chojnacké, Ph.D., neprovede.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v Plzni nemá důvodu odchýlit se od soudní praxe, kterou v případech tohoto druhu založil Městský soud v Praze a aproboval Nejvyšší správní soud.

Podle § 79 odst. 1 věty první s. ř. s. se ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

Z uvedeného ustanovení vyplývá, že ochrany proti nečinnosti se lze úspěšně domáhat tehdy, jestliže správní orgán nevydal rozhodnutí ve věci samé nebo nevydal osvědčení, přičemž tak neučinil přesto, že k vydání byl povinen. Obecně platí, že povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení nastává v rámci řízení, které již bylo zahájeno. Správní řízení může být zahájeno na žádost nebo z moci úřední.

Spornou v posuzované věci je otázka, zda bylo řízení o vydání zaměstnanecké karty řádně zahájeno. Při posuzování této otázky vycházel soud z § 44 odst. 1 správního řádu, podle něhož je řízení o žádosti zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení, došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Ve správních řízeních lze pro formu podání žádosti využít všech způsobů uvedených v § 37 odst. 4 správního řádu, tj. písemně, ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem, případně dalšími způsoby, je-li potvrzeno, popřípadě doplněno,

některým z uvedených způsobů ve lhůtě pěti dnů. Pro zahájení řízení o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu však platí několik výjimek. Podle § 169 odst. 13 zákona o pobytu cizinců cizinec, který není uveden v právním předpise vydaném podle § 182 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců (Vietnamská socialistická republika mezi tyto státy patří), je povinen požádat o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu pouze na zastupitelském úřadu ve státě, jehož je státním příslušníkem, případně ve státě, jenž vydal cestovní doklad, jehož je cizinec držitelem, nebo ve státě, ve kterém má cizinec povolen dlouhodobý nebo trvalý pobyt. Nesplní-li cizinec tuto povinnost, řízení o žádosti není zahájeno a zastupitelský úřad věc usnesením odloží, přičemž usnesení pouze poznamená do spisu. Další omezení vyplývá z § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců, podle něhož žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně. Zastupitelský úřad však v odůvodněných případech nemusí na splnění této povinnosti trvat.

V projednávané věci ze spisového materiálu vyplývá, že dne 27. 8. 2015 žalobce na zastupitelském úřadu podal na předepsaném tiskopise žádost o udělení zaměstnanecké karty, a to jako přílohu své stížnosti na postup pracovníků zastupitelského úřadu z téhož dne. Žalobce tedy splnil výše uvedené zákonné povinnosti, neboť žádost podal osobně na zastupitelském úřadu ve státě, jehož je státním příslušníkem. Je však třeba posoudit, zda řízení bylo zahájeno i za situace, kdy žalobce nebyl k podání žádosti řádně registrován v systému Visapoint a nepodal ji v úředních hodinách k tomu stanovených. K této otázce se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 4. 2015, čj. 7 Azs 282/2014-48, takto: *„Je nerozhodné, že účastnice řízení podala žádost formálně jako přílohu jiné žádosti. Naopak podstatné je, že byla v souladu s § 70 odst. 1 zákona o pobytu cizinců podána na úředním tiskopise a dostala se do dispozice příslušného zastupitelského úřadu. ... Jiné podmínky, které by vylučovaly zahájení řízení, ze správního řádu a ani ze zákona o pobytu cizinců nevyplývají. Pokud jde o stěžovatelem namítanou nezbytnou registraci v systému Visapoint, tato není podle Nejvyššího správního soudu podmínkou pro zahájení příslušného správního řízení. Tento systém funguje na principu elektronických úředních hodin a plní pouze funkci organizační. Registrace v tomto systému tudíž není zákonnou podmínkou pro zahájení řízení.“* Uvedené závěry zcela dopadají i na nyní projednávanou věc a lze tedy uzavřít, že podáním žádosti o zaměstnaneckou kartu dne 27. 8. 2015 k zahájení řízení došlo, ačkoliv žalobce nebyl k podání žádosti registrován v systému Visapoint. Úkon zastupitelského úřadu, kterým byla žádost žalobci zaslána zpět, nebyl způsobilý již jednou zahájené řízení ukončit ani vyvolat jiné procesní následky. S žalobcem se lze ztotožnit v tom, že je povinností žalovaného činit kroky k tomu, aby si již řádně jednou podanou žádost, kterou k rozhodnutí ve věci nepochybně potřebuje, opětovně opatřil.

Dále se soud zabýval námitkou žalovaného, že v tomto řízení není pasivně legitimován, neboť žádost sám přijmout nemohl a zastupitelským úřadem mu nebyla postoupena. Tento závěr žalovaného je nesprávný, neboť podle § 165 písm. j) zákona o pobytu cizinců je to právě on, kdo řízení vede. Jelikož bylo prokázáno, že řízení bylo řádně zahájeno, měl žalovaný povinnost v zákonné lhůtě vydat rozhodnutí ve věci samé. Na tom nic nemění ani skutečnost, že dle § 169 odst. 13 zákona o pobytu cizinců se žádost podává zastupitelskému úřadu. Vztah mezi zastupitelským úřadem a žalovaným lze přirovnat ke vztahu mezi správním orgánem prvního stupně a odvolacím správním orgánem v řízení o odvolání. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2015, čj. 2 As

198/2015-20, za celé odvolací řízení včetně řádného postoupení odvolání a spisového materiálu správním orgánem prvního stupně je procesně odpovědný orgán odvolací. V řízení o vydání zaměstnanecké karty je tedy analogicky za průtahy v celém řízení procesně odpovědný žalovaný, což výslovně potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 3. 2016, čj. 1 Azs 281/2015-34, bod 18. V této věci navíc nelze pominout, že žalovaný byl žalobcem informován o tom, že k podání žádosti došlo, avšak zastupitelský úřad ji žalovanému nepostoupil. Žalovaný tak měl reálnou možnost zjednat nápravu a nezákonné nečinnosti předejít.

Je tedy postaveno najisto, že řízení o vydání zaměstnanecké karty bylo podáním žalobce ze dne 27. 8. 2015 zahájeno, přičemž za řádný průběh řízení a vydání rozhodnutí nese od té doby odpovědnost žalovaný. Podle § 169 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců se rozhodnutí o žádosti o vydání zaměstnanecké karty vydá ve lhůtě 60 dnů ode dne podání žádosti. Tato lhůta uplynula již dne 26. 10. 2015, avšak žalovaný rozhodnutí doposud nevydal – je tedy nezákonně nečinný. Žalobce se pokusil domoci nápravy prostřednictvím žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu, avšak jeho žádosti nebylo vyhověno.

Jelikož žaloba je důvodná, soud podle § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí a stanovil k tomu přiměřenou lhůtu. Lhůta k vydání rozhodnutí nesmí být podle § 81 odst. 2 s. ř. s. delší, než kterou určuje zvláštní zákon, a proto je zde třeba vycházet z § 169 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Soud při stanovení lhůty přihlédl k tomu, že od zahájení řízení nebyl žalovaným proveden žádný procesní úkon a je tedy třeba před vydáním rozhodnutí provést v zásadě celé správní řízení.

VII. Náklady řízení

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši **10.228,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2.000,- Kč, z odměny advokáta za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (6.200,- + DPH = 7.502,- Kč) a z náhrady hotových výdajů – výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné za dva úkony právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu (600,- + DPH = 726,- Kč). Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují 1) převzetí a příprava zastoupení a 2) žaloba. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 14. září 2016

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková